

[Rimstad.]

gyndt at virke for alvor, vil ikke alene en overbudgettering blive unødvendig, men man vil også have sikret sig et middel med virkning mod inflationen. Trods alle mulige postulater vil en overbudgettering i det lange løb virke modsat, altså inflationsfremmende, men herom bliver ministeren og jeg nok ikke enige.

Niels Westerby: Hr. Damsgaard mente, jeg var lidt uvenlig før, da jeg pegede på, at han havde indskrænket sig til at have eftertanke omkring inflationen og ikke angav nogen som helst egnede midler til at bekæmpe inflationen. Jeg må sige, hr. Damsgaards svar undrede mig lidt. For det gik jo i og for sig kun ud på, at det skulle vi drøfte i næste uge, på torsdag, og dér ville hans parti gerne være med til det. Ja men så er hr. Damsgaard jo altså ikke kommet med noget indlæg om inflationsbekæmpelse i dag. Han havde en lang klagesang, der tog lang tid i hans tale, over inflationens skadelige virkninger, men ikke noget som helst konkret middel herimod. Og så skyder hr. Damsgaard sig ind under, at det skal diskuteres i næste uge. Hvorfor så komme med klagesangen og ikke med de konkrete midler?

Dernæst kom hr. Damsgaard ind på spørgsmålet om anlægsarbejder og sagde, at det ikke kun var et spørgsmål om at have bevillinger, men også om at have den fornødne arbejdskraft. Det er naturligvis rigtigt, at har man ikke arbejdskraft til at gennemføre anlægsarbejder, er det ikke nok at have bevillinger. I den forbindelse vil jeg gerne sige til den højtærede finansminister, eller hvem det ellers måtte sortere under, det må vel nærmest være arbejdsministeren: hvorfor ikke tage det initiativ at åbne for fremmed arbejdskraft til disse anlægsarbejders gennemførelse og prøve måske sammen med andre at skaffe fremmed arbejdskraft fra visse lande? Jeg ved, det er svært, men hvorfor ikke prøve på det?

Hvorfor ikke prøve at gennemføre en omfattende omskolings- og uddannelseslovgivning, som kunne gøre det tiltrækkende for de mange tusinder, der forlader landbruget, netop at søge ind i byggefagene? (Afbrudelse): Jo, men vi kunne udbygge den yderligere, så det virkelig kunne blive til-

trækkende. Mange af dem, der forlader landbruget, søger jo ind alle mulige steder, men vi kunne gøre det særlig tiltrækkende for dem at gå ind i byggefagene, så at vi kan følge bevillinger op med den fornødne arbejdskraft. Dette være et par bemærkninger til at give kød og blod til hr. Damsgaards betragtninger om, at vi ikke havde nok arbejdskraft. Men hvorfor være så stillestående? Hvorfor ikke drage den konklusion, vil jeg sige til hr. Damsgaard, at prøve at få noget mere arbejdskraft til at gennemføre disse opgaver?

Endelig vil jeg sige til det ærede medlem hr. Thestrup, at jeg tit har forundret mig over at høre disse voldsomme sparetaler, som lyder på konservative møder ud over landet. Jeg er meget ivrig efter at være med til at gennemføre besparelser, og jeg er også sikker på, at hvis det ærede medlems parti ville overlade en finansudvalgsplads til liberalt centrum, skulle vi gøre os vældig umage, og så kom der også nok noget ud af det. Men når vi så konkretiserer det ned til, hvad det konservative folkeparti har præsteret i dag, ja, så har man sagt, at man ikke vil være med til at spare 38 mill. kr. Dér vil man undlade at stemme. Det vil altså sige, at dér er man mindre vidtgående med besparelserne, end andre er det.

Dernæst peger det ærede medlem på 20 mill. kr. i statshusmandsloven og 16 mill. kr., tror jeg, det er, vedrørende arbejderboliger, og 4 mill. kr. vedrørende synshaller, d. v. s. 40 mill. kr. Ja men kan det ærede medlem hr. Thestrup, som jeg ved er en trænet jurist, der nyder stor anseelse, ikke se, at disse tal slet ikke står i forhold til de sparetaler, som det ærede medlem og hans partifæller holder ud over landet?

Endelig kommer det ærede medlem og siger i besparelserøjemed, at statsbanernes driftsudgifter skal nedbringes igennem rationalisering. Ja men jeg er sikker på, at det ærede medlem ved, at hvis man skal gennemføre rationaliseringer inden for DSB, kræver det bevillinger, altså øgede udgifter over en kort tid for at kunne nedbringe driftsudgifterne. Man kan sige, at på lang sigt ligger der sparebestræbelser i det, på kort sigt bliver der øgede udgifter. Det er meget ofte netop det, der er tilfældet, at vi sparer os ihjel; vi bringer tit det offentlige budget op, fordi vi ikke er i stand til at